

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ 2010'UN 'EN FENALARI'

sosyal ağ

the social network

SENARYO AARON SORKIN

YÖNETMEN DAVID FINCHER

"DAHIYANE BİR YAPIM"

Frank Rich, *The New York Times*

★★★★
BİR AMERİKAN SİMGESİ"

Peter Travers, *Rolling Stone*

"DEVİRİM NİTELİĞİNDE.
TAM ANLAMIYLA GEÇTİĞİ
ZAMANIN VE YERİN SEMBOLÜ"

David Denby, *THE NEWYORKER*

"HEYECAN VERİCİ.
KIRK YILDA BİR GÖRÜLECEK BİR FİLM"

Stephen Holden, *The New York Times*

ÇAĞDAŞ YAPIMLAR
ARASINDA KAYDA
DEĞER BİR FARKLILIK"

Matt Harris, *NEW YORK*

"MUazzAM VE
HEYECAN VERİCİ"

Richard Corliss, *TIME*

ŞİMDİ

DVD VCD VE 5'DE!

tiglon

© 2010 Columbia Pictures Industries, Inc. and Sony Music LLC. Tüm hakları saklıdır. © 2011 Tiglon ve Sony Music Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

www.tiglon.com.tr

COLUMBIA
PICTURES

SONY
PICTURES
HOME ENTERTAINMENT

SONY
PICTURES
HOME ENTERTAINMENT

'EN FENA' KESTANELERDE VAR BİR SAKATLIK!

SİZE BİR SORU... KÖTÜYE 'KÖTÜ' (FENA) DEMENİN NE GİBİ BİR SAKINCASI VAR? KORO HALİNDE "HİÇBİR SAKINCASI yok, hak edene hak ettiğini söyleyeceksin!" dediğinizi duyar gibiyiz. Haklısınız, bizce de öyle...

Geçen yıl başlattığımız ve başta ödül alanlar olmak üzere birçok 'ismin' çemkirme yarışına girdiği mütevazı Altın Kestane Ödülleri'miz neden bu kadar tepki çekiyor o zaman. Var bunda bir sakatlık! Ya da var bizde bir sakatlık!

Amerikalılar yaptığında, "Aman da ne eğlenceli, hah hah hah, köh köh köh!!!" diye kahkahalar patlatılırken, Halle Berry'nin gidip bizzat ödülü alması övgüyle karşılanırken, memleketimizin bağrından kopup gelen benzer bir ödüllendirme sistemine karşı 'cephe' almak, en hafifiyle 'ikiyüzlülük' değil mi?

Arka arkaya sıraladığımız bu sorularla kafanızı şişirmek değil amacımız (biraz o da var ama!)... Çifte standart konusunda dünyanın zirvesine konuşlanan biz Türkiyeliler, işimize geleni işimize geldiği gibi yorumlama 'becerisi'ne sahibiz (ne yazık ki!). Biz ve onlar ayrımını bu kadar 'net' biçimde ortaya koyan başka bir toplum var mıdır acaba (vardır belki de!)? Gene soru cümleleri kurmaya başladık, ama durum o kadar 'sorduran' bir görüntü taşıyor ki, bize de yapacak başka bir şey bırakmıyor.

Geçelim çifte standardı... İşin bir de 'hoşgörü' kısmı var ki, oradaki durum daha da vahim. Tabii ki kimse 'kötü' olmak istemez, hadi oldu diyelim, 'en kötü' seçilmek istemez! Ama seçildiğinde de Ronald Reagan'vari bir saldırganlığa bürünmesini anlamamızı beklemesin bizden. Ya köşesine çekilip sussun, ya da işin 'eğlenceli' tarafını keşfetmeye çalışsın, hoşgörü mekanizmasını çalıştırsın, 'olgunman' kostümünü giysin, yaptığına bir baksın, becerebiliyorsa özeleştiriyeye soyunsun (geçen yıl Serdar Akar böylesi bir olgunluğu sergileme cesareti göstermişti), vb... Doğru, çok şey bekliyoruz Altın Kestane ödülü alanlardan. Bu kadarı da olmaz!

Her neyse... Arka Pencere varlığını sürdürdükçe Altın Kestane de her yıl genişleyen bir jüri katılımıyla (belki önümüzdeki yıllarda okurların da işe dahil olmasıyla) dergimizin bir projesi olarak ayakta kalacak. Bu arada... Taklitlerimizden sakınmanızı da önemli vurguluyoruz, midenizi bozabilir!

Unutmadan... Okan Bayülgen ve Hıncal Uluç, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da ödüle 'layık' görülmüşler jürimiz tarafından. Duayen gazeteci Hıncal Uluç, işi biraz daha ileri götürerek aynı ödülü ikinci kez alıp müzesine bir Altın Çingirak daha konuşturmayı başarmış! Vah vah!!!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, MÜGE TURAN, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Gerçeğin Parçaları, Kader Ajanları, Vahşetin Çocukları, Rango, Kir, Sokak Dansı 3D, 72. Koğuş.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz...

16 TRENDEKİ YABANCI

Az sayıdaki kadın yönetmenimizin başını çeken Bilge Olgaç'ı ölümünün 17. yılında ilk filmi "Üçünüzü De Mıhlarım"la anıyoruz.

18 ESRAR PERDESİ

Geçen hafta SİYAD Ödülleri sahiplerini buldu, bu hafta da Altın Kestane Ödülleri... Tadına bakmadan geçip gitmeyin!

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

John Frankenheimer, bu edebiyat uyarlamasıyla politik gerilim türüne silinmesi mümkün olmayan bir imza atıyor: Casuslara Karşı.

22 ÖLÜM KARARI

61. Berlin Film Festivali'ni yerinde takip ettik ve bu dev organizasyonun en iyi 11 filmini zor da olsa seçmeyi başardık.

26 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Salaklar Sofrası, Scott Pilgrim Dünyaya Karşı.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Ahudu Ödülleri'nde (Razzies) bu yılın kazananları: Son Hava Bükücü, Ashton Kutcher, Sex And The City 2'nin kadınları, Jessica Alba, Jackson Rathbone.

GERÇEĞİN PARÇALARI

ORJİNAL ADI Winter's Bone

YÖNETMEN Debra Granik

OYUNCULAR Jennifer Lawrence,

John Hawkes, Dale Dickey,

Garret Dillahunt, Sheryl Lee,

Lauren Sweetser

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 100 dk.

POPÜLERLİĞİ BİR YANA, OSCAR'IN BAZEN 'BEKLENMEDİK' YARARLARI OLUYOR.

Kolayca gözümüzden kaçabilecek bir filmi ya da bir performansı öne çıkarıyor ve sinemayla kurduğumuz ilişkiyi derinleştiriyor, her zaman olmasa da... Bu yıl da böylesi bir durum söz konusuydu; festivaller dışında görme şansına kavuşamayacağımız, film bolluğu içinde gözden kaçırabileceğimiz bir filmi ayağımızın dibine getirdi Akademi, sağ olsun!

Görüntü yönetmenliğinden gelme Debra Granik'in ikinci filmi "Gerçeğin Parçaları", belgesel görüntüleme konusunda uzmanlaşan yönetmenin, 'durum'a benzer bir biçimle yaklaşmasını sağlayan hikayesiyle 'yaşamsal' olmaya doğru depara kalkan bir çalışma. Öte yandan ele aldığı meseleyi sömürmeden ortaya koyması ve karakterleri gerçeklik kutusuna hapsetmesiyle de ilgi çekiyor. Dolayısıyla da 'kopma' emareleri göstermeden yoluna devam ediyor ve karakterlerin ayaklarını yerden kesmesine fırsat vermiyor.

Hikayenin alengirli bir yapısı yok aslında, son derece basit işaretlemelerle hayat buluyor... Hasta annesi ve iki küçük kardeşine bakabilmek için canını dişine takan Ree adında genç bir kız var merkezde. Günün birinde evlerinin kapısına dayanan şerif, 'kayıp' babasını bulması gerektiğini söyler, yoksa evleri ellerinden alınacaktır. Bu aşamadan sonra, Ree'nin ölü ya da diri olarak babasını bulma çabaları girer devreye. Onun motivasyonunun kaynağı, babasını bulup ona sevgi sözcükleri fısıldama isteği değildir, sadece ailesinin bir şekilde hayatını sürdürebilmesini sağlamaya çalışır, onca yoksulluk varken...

Oscar ödül töreninde ne kadar güzel bir genç kız olduğunu görerek şaşkınlığımızı gizleyemediğimiz Jennifer Lawrence'ı, tümüyle 'kirli' atmosferin içinde 'güçlü' ama 'yılğın' bir kompozisyonda karşımıza getiren "Gerçeğin Parçaları", genç aktrisi zorlu bir sürecin içine çekip oradan 'ayakta' çıkmasını sağlıyor. Hayata dair umutları, hayalleri olan Ree'nin bunlardan sıyrılıp 'düşüş'ün yamacına taşınmasını

mükemmelen yansıtan Lawrence, yönetmenin belgeselci duyarlılığından da beslenen 'bataklık'ın atardamarı oluyor performansı. Ree'nin babasını bulabilmek ve ailenin kalanını yaşatabilmek için giriştiği mücadele, onu ölümün kıyısına kadar götürüyor, bir 'kan davası'nın ortasına çekiyor, ama onun motivasyonu hiç kırılmıyor, dimdik yoluna devam ediyor. Jennifer Lawrence'ı Ree karakterinde o kadar yetkince yönlendiriyor ki yönetmen Granik, bir süre sonra bunun kurmaca olduğunu bile unutuyoruz, Ree'yle birlikte bütün kapıları çalar halde buluyoruz kendimizi, çekinerek de olsa...

Laf oyunculardan açılmışken, filmin oyuncu kadrosundaki isimlerin yönetmenin duygusunu hatmetmiş performanslar sergilediklerini söylememiz gerek. Özellikle 'amca' karakterinde John Hawkes'un 'tatlı sert' kompozisyonunu hayranlıkla seyrederken, aktörün hikayeyi bitiriş hamlesinin ağızımızı açık bıraktığını, geriye söyleyecek pek laf koymadığını da belirtmeliyiz.

Bu filmi Amerikan bağımsız sinemasının en iyilerinden biri olarak değerlendirmesek de, özellikle 'duygu' suyla bizi can evimizden vurduğunu yadsıyamayız. Sert doğa koşulları içinde 'insafsızlaşan', duyguları nasır tutan karakterlerin serüvenini takip ederken, minimal dokunuşlarla bu karakterleri 'yüzeyle kalmaya özen gösteren' iniş-çıkışlara zorlayan yönetmen Granik, olmayacak duaya amin demekten kaçınıyor. Ree'yi bir kötücüllük ağının içine çekiyor ama insan denen yaratığın ikircikli doğasını da gözden kaçırmıyor, 'sürpriz' karakter eylemleri sokuşturuyor hikayeye, siyahla beyazı aynı bünyede barındıran insanoğlunun anatomisini çıkarıyor. Hedefi doğrultusunda uygun(suz) adım yoluna devam eden ana karakterin duygusunu 'düz' (hatta buna 'duygusuz' da diyebiliriz) bir platforma çeker gibi görünen yönetmen, bir yandan da bu tepkisizliğin ardındaki duygusal fırtınaları hissettirme yoluna gidiyor. Böylece bir tür özdeşleşme handikabı yaşamamızın da önüne geçiyor, Ree'ye hep belli bir mesafeden bakmamızı sağlıyor. Evet, onun

Oscar töreninde ne kadar güzel bir genç kız olduğuna şaşırdığımız Jennifer Lawrence'ı, tümüyle 'kirli' atmosfer içinde 'güçlü' ama 'yılğın' bir kompozisyonda karşımıza getiriyor film.

Terse dönebilecek ve
bumerang etkisi
yapabilecek hikayeyi
sınırlarda gezdiren
Debra Granik,
şarmpole
yuvarlanmadan
nihayetlendiriyor filmi.

serüveninin birçok aşamasında yüreğimiz parçalanıyor, ama kendimizi onun yerine koyma zavallılığına mahkum olmuyor, yaşananlara bir adım geriden bakıyoruz. Bu noktada övgüyü hak edense yönetmen oluyor, bizlerin zaafı üzerinde tepinen bir yapı kurmayı bir an bile düşünmüyor, tespitini yapıp belgesini ortaya koyuyor, "Gerisi size kalmış!" diyor adeta.

"Gerçeğin Parçaları"nı değerli kılan bir başka unsursa, çizgisinden bir an bile sapmayı düşünmüyor oluşu. Kolayca terse dönebilecek ve bumerang etkisi yapabilecek hikayeyi sınırlarda gezdiren Granik, şarmpole yuvarlanmadan nihayetlendirmeyi başarıyor filmi. Bunu yaparken, basitliğin yavanlığa meyletmesinin de önüne geçiyor, ana karakteri gibi ayakta kalan bir hikaye kurgusuna ulaşıyor. Çevresel faktörler de bu kurgunun temel taşları olarak öne çıkıyorlar,

'kirlî' doğanın içinde birer 'nesne'ye dönüşüyor karakterler, neredeyse kimliklerinden arınıp flulaşıyorlar. Bu fluluk, onları 'hiçlik'le buluşturuyor bir bakıma, var olmakla olmamak arasında patinaj yapıyorlar mütemadiyen. Her iki durumda da 'aynılık' hissiyatına sokuyorlar bizi, "Bir varmışız bir yokmuş!" diyorlar adeta. Geriye kalansa, yoksulluk ve yoksunluğun girdabında nefes alma eylemini olabildiğince uzatmak niyetindeki 'taşlaşan' insanlar oluyor. Bu nefesi alıp verirken çarptıkları duvarlarsa hiç yıkılmıyor, her fırsatta önlerine çıkıyor, onları un ufak edene kadar...^[1]

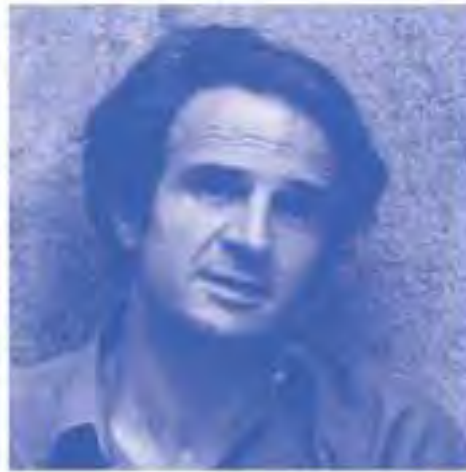
"İkiz Tepeler" in (Twin Peaks) Laura Palmer'ı Sheryl Lee'nin yaşının ilerlemesiyle oyunculuk becerisi de gelişmiş gibi.

Şerif rolündeki Garret Dillahunt, filmin karakterleri flulaştırma eğilimine uygun bir seçim olmamış.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

KADER AJANLARI

BİR PHILIP K. DICK HİKAYESİ İLK KEZ KÖTÜ BİR FİLM OLMUYOR... AMA YİNE DE İNSAN üzümlüyor doğrusu. Nitekim bilim-kurgu edebiyatının kalburüstü yazarlarından biri olan Philip K. Dick'in başta "Ölüm Takibi" (Blade Runner), "Karanlığı Taramak" (A Scanner Darkly), "Gerçeğe Çağrı" (Total Recall) ve hatta "Azınlık Raporu" (Minority Report) gibi başarılı uyarlamalarını "Next", "Hesaplaşma" (Paycheck) ve "İki Yüzlü" (Impostor) gibi vasatın altı uyarlamalar bile gölgeleyemiyor. Gerçi yukarıda saydığımız başarılı-başarısız örneklerde de hikayelere senaristler hatta yönetmenler tarafından yapılmış hamleler var. Kimisi Dick'in eserini daha da derinleştirirken kimisi de aksiyona boğmuştu. Dick'in adı geçmese de eserlerinin ilham verdiği başka filmler de var. Mesela "Gizemli Şehir" (Dark City), "Kader Ajanları"nın uyarlandığı Dick hikayesi "The Adjustment Team" e daha sadık gibi neredeyse...

Yazarın 1954 yılında Orbit adlı bilim-kurgu dergisinde yayımlanan kısa hikayesinden uyarlanan "Kader Ajanları" sadece ana fikri almış, gerisini oldukça değiştirmiş. Başkan adaylığına oynayan politikacı David Norris, hayatının kritik bir döneminde tanıdığı genç balerin Elise'ye aşık olunca evrenin bütün gidişatı bozulur! Kaderi tekrar rayına sokmakla görevli bazı esrarengiz adamlar David'in Elise ile olan beraberliğinin gerçekleşmemesi için sürekli 'feleğin çemberine çomak sokarlar!' Ancak David'in 'Elise tutkusu' nun önüne bir türlü geçemeyeceklerdir...

"Mad Men" dizisinden fırlamış gibi (zaten içlerinden biri bu dizinin oyuncusu), 60'ların modasında kalmış, şapkalı-takım elbiseli ciddi yüzlü adamlar kuşkusuz "Gizemli Şehir" in hayalet gibi dolanan uzaylı 'şapkalılar'ından çok farklılar. Ama amaçları benzer nitelikte; gidişatı kontrol etmek... Ancak hem orijinal hikayede hem "Gizemli Şehir" de olan 'güzellik' kahramanın 'bireysel özgürlüğünü kazanmak' konusunda gösterdiği inatçı mücadele...

"Kader Ajanları"nda orijinal hikayeye öyle müdahaleler yapılmış ki Dick'in hikayesi, içine

biraz fantezi sosu katılmış sulu sepken bir romantik komediye dönüşmüş neredeyse. Orijinal hikayede evli bir sigorta pazarlamacı olan ana kahraman burada bekar politikacı yapılmış ve bir aşk ilişkisinin de odağına konmuş. Yani Elise adlı genç balerin senarist/yönetmen George Nolfi'nin eklentisi. Matt Damon ve Emily Blunt gibi yıldızı sürekli yükselişte olan iki oyuncuyu bir araya getirince bu aşk ilişkisine yoğunlaşmayı tercih eder olmuşlar haliyle. Böyle olunca da David'in zırt pırt önüne çıkıp da hayatına müdahale eden bu esrarengiz ajanlara karşı giriştiği mücadelenin altında sadece 'beğendiği kızla takılma özgürlüğü'nü elde etmeye çalışmasını izliyoruz sanki...

Tüm hikayeyi neredeyse bar çıkışlarında onları takip eden paparazzilerden kaçan iki ünlü kişinin hikayesine kadar indirgeyebilirsiniz. Bu şapkalı ajanların bir de sadece şapkalı kafalarında edinebildikleri bir yetenek var ki istediği kadar başarılı efektlerle süslenmiş olsun, bugünün artık 'görmüş-geçirmiş' sinema seyircisini pek de tatmin edici numaralar değiller...

Oysa senaryosuna imza attığı "Ocean's Twelve" deki gibi parlak buluşlar ve numaralar beklediğimiz senarist/yönetmen George Nolfi yazıp yönettiği bu ilk filminde, filmin patinaj çekmeye başladığı noktada hikayeye dahil ettiği ve her zaman izlemekten zevk aldığımız Terence Stamp'in canlandırdığı ajan Thompson karakterini daha işlevsel kullansaydı en azından filmin hikayesinde daha parlak kırılma noktaları yaratabilirdi. İki kahramanını daha gerilimli ve daha sürprizli ve tatminkâr bir finale doğru koşturabilseydi en azından elimizdekilerle yetinmek konusunda daha istekli olabilirdik. Ama "Kader Ajanları" bu haliyle, tadınca tuzsuz ve lezzetsiz olduğunu anladığımız güzel görünen pahalı bir yemeğe benziyor...

Emily Blunt giderek daha da fetiş ve 'özellikli' bir aktris haline dönüşüyor.

"Matrix"den "Başlangıç" a (Inception) kadar getirilen seyirciyi etkileyecek numaralar bulmak giderek zorlaşıyor...

ORİJİNAL ADI The Adjustment Bureau
YÖNETMEN George Nolfi
OYUNCULAR Matt Damon, Emily Blunt, John Slattery, Anthony Mackie, Terence Stamp
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 105 dk.

Philip K. Dick, Matt Damon ve Emily Blunt... Bazen üç doğru bir yanlışla sebep olabiliyor. "Kader Ajanları" senarist kurbanı filmlerden...

VAHŞETİN ÇOCUKLARI

ORJİNAL ADI Wit Licht
YÖNETMEN Jean van de Velde
OYUNCULAR Jacqueline Blom,
 Marco Borsato, Adrian Galley
YAPIM 2008 Hollanda
SÜRE 115 dk.

Savaşın, çocuklara da
 sirayet eden kirli
 yüzüne tüküren film,
 çarpıcı anlarına karşın
 tam başarıya ulaşmıyor.

IRAN'DAN IRAK'A, FİLİSTİN'DEN AFRİKA'YA UZANAN COĞRAFYADA, 'MEDENİ' ÜLKELERİN de katkılarıyla bir türlü sonu gelmek bilmeyen savaşların ne büyük acılara sebebiyet verdiğini biliyoruz. Ancak o topraklarda yaşanan çok daha acı bir şey var ki, merhametten nasibini almış her insanın vicdanının sızlamaması mümkün değil. Evet, 'savaş' denen bu korkunç oyuna çocuklar da alet ediliyor işte...

Hollanda yapımı film bu yaraya parmak basıyor. Afrika'da bir ülkede, güya halkının özgürlüğü ve refahı için mücadele veren bir gerilla birliği, muktedirlerden daha da vahşi bir şekilde halkına zulmediyor; babayı oğula, çocuğu çocuğa öldürtüyor. Gerilla birliği, köylerinden zorla kaçırılan ve dehşetengiz bir eğitime tabi tutulan çocuklardan oluşuyor. Gözleri bağlı şekilde silah söküp monte edebilen, hayatta kalmak uğruna herkesi acımadan öldürebilir hale gelen çocuklar, "Casuslara Karşı" (The Manchurian Candidate) filminde beyni yıkanıp robotlaşan ve cinayet işleyen askerleri andırıyorlar. Birliğe zorla götürülen çocuklardan Abu, köyde yaşayan 'beyaz'

arkadaşı ve onun babası tarafından her yerde aranıyor. Onların arayışı boyunca da hem gerillaların yarattığı dehşeti hem de 'beyaz'ların öyküsünü izliyoruz.

Film neyse ki sadece gerillaları kötü göstermek üzerine kurulu değil. Bu münferit vakayı bir kenara koyarak, beyazların da aslında masum olmadıklarını, silah teminini onların yaptığını, Afrika ve diğer 'üçüncü dünya' bölgelerine nasıl yukarıdan baktıklarını filan arada dile getiriyor.

Bu arada gerilla liderinin çocuklara eğitim verirken söylediği sözlere de dikkat kesilmek gerekiyor. Çocuklardan kendisine 'baba' demesini isteyen ve alınlarına sürdüğü bir yağ sayesinde onların aklından geçen her şeyi okuyabildiğini iddia eden 'lider', bu haliyle Tanrı'yı oynamaya çalıştığını haykırıyor adeta. 🗣️

👍 2010'daki Altın Portakal'da "Sükunet Ordusu" adıyla gösterilen film, ticari ve çarpıcı duran "Vahşetin Çocukları" ismiyle gösteriliyor.

👎 İlk 15 dakikası dağımık, sonrası su gibi akan, son 15 dakikası ise "Rambo" filmlerini andıran yapım, duracağı yer konusunda bocalıyor.

RANGO

YÖNETMEN Gore Verbinski
YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 107 dk.

NASIL OLUR DA, TÜM YAŞAMI CAM BİR hapishanenin içinde geçen ve en iyi arkadaşı plastik bir balık olan bukalemun, kendini, deformasyon ve ahlaksal yozluğun en uç örneklerinden müteşekkil sakinlerin yaşadığı bir Vahşi Batı kasabasının 'kurtarıcı şerif'i, klasik kovboy filmi karakteri olarak bulur? Yanıt, 'western'in e!neklığı içindedir. Çoğunlukla 19. yüzyıla aitmiş gibi dursa da, her yeni filmle birlikte 'güncellenip', zenginleştirilebilir; 'yalnız kahramanın, nüfuzlu, zengin, zalim bir adam tarafından sömürülen kasaba halkının umudu haline gelmesi de, serüven duygusunu/aksiyonu, esaslı bir drama ile beslediği gibi, her döneme uyarlanabilir. Bir otoyol kazası sonucu, bilge bir armadillonun çizdiği hedefte, sürüngenler, amfibikler, kemirgenler ve benzeri, çöl yaşamına uyum sağlamış her tür hayvanın susuzluktan kırıldığı kasabaya, tatlı yalanlarıyla şerif olup Rango adını alan kimlik bunalımındaki bukalemun da, kapitalistleşme ile tanışır! "Karayip Korsanları" üçlemesi dışında, birbirine benzemeyen dört filmiyle tanıdığımız, 'sessiz ve derinden' ilerleyen Gore Verbinski, "Kahraman Şerif"ten (High Noon) 'spagetti'lere uzanan saygı duruşunda, yaşlı Clint Eastwood imgesi ile perçinlediği Batı'nın Ruh'u'nu aramış... Çoğu insan için 'soğuk' ve 'itici' gelen hayvanları kullanarak da, bir animasyon için ciddi riskler almış. Sonuç: Mükemmel! Salvador Dali sürrealizmine benzer düş sahnesi için bile görülebilir. **Ali Ulvi Uyanık**

👍 "Rango" da Johnny Depp ve tüm seslendirme kadrosu tabii ki.

👍 Eğer Türkçe dublajlı izlerseniz filmin uğrayacağı değer kaybı.

KİR

ORİJİNAL ADI Qirej
YÖNETMEN Yusuf Çetin
YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 95 dk.

KÜRT SORUNUNU KÖRDÜĞÜM EDEN uygulamalardan biri de, PKK'ye karşı oluşturulan 'koruculuk sistemi'ydi malum. Ellerine silahı, arkalarına devleti alan Kürt kökenli bu insanlar, bir anda kontrolden çıkıp kendi halklarının en acımasız celladı haline geldiler. Kendilerini yok sayan Türk devletine her şeyini adayan; insanca bir yaşam için mücadele eden Kürtleri imha etmeyi görev edinen korucuların içine düştükleri bu 'şizofrenik' durum, elbette onlara her şeyi yaptırarak bir akıl yarılmasını ve 'ruh arızasını' da beraberinde getirdi. Uyuşturucu satışından tecavüze, masumları katletmeye kadar akla gelebilecek her fenalığı yaptılar.

Oyuncu Yusuf Çetin'in yazıp yönetip başrolü üstlendiği "Kır", işte bu soruna parmak basıyor. Her türlü musibetin cisimleşmiş hali olan korucu Rezzak'ın kimliğinde bu ayıbı ilk kez perdeye yansıtıyor. Ancak konunun işleniş, diyaloglar ve oyuncu yönetimindeki zayıflıklar pek fazla. Derinlikli karakterler, nedenler, nasıllar yok filmde; olaylar geçidi var. Öz yeğenine tecavüz eden Rezzak'ın cezasını çekmesini, ardından da 70'lerin sol içerikli filmlerindeki gibi 'bildiri'lerin okunmasını izliyoruz. Öte yandan öykünün, korucuların en azgın oldukları 90'larda değil de günümüzde geçmesi; bugün mücadele çok farklı yerlere gelmişken finalde kurtuluşun halen 'dağda' olduğunun işaret edilmesi, filmin diğer problemli yanları... **Okan Arpaç**

👍 Kadına şiddete de parmak basan film, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü haftasına bu yönüyle cuk oturuyor.

👍 Zilan Odabaşı'nın daha çok güzelliğini kullanan filmde, Yalçın Dümer de okul müsamesesi düzeyinde takılıyor.

SOKAK DANSI 3D

ORİJİNAL ADI Step Up 3D
YÖNETMEN Jon Chu
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 107 dk.

HİPHOP KÜLTÜRÜ, 1970'LERDE, ALT GELİR grubunda ve zor koşullarda yaşayan siyah ırkın, müzik, dans, duvar yazıları/ resimleri ile kendini ifade etme biçimi olarak ortaya çıkıp gelişti; 80'lerde ise, bu kültüre ait Breakdance yani sokak dansını konu alan filmler (mesela, 84 yapımı "Breakin") çekilmeye başlandı... Hatta Türkiye varoşlarına kadar uzanan ve bugün de süren bir rüzgâra bile yol açtı... Günümüzde, Amerika'da yaşayan etnik grupların, alt ve orta sınıf mensubu gençlerin, suçtan, uyuşturucudan, şiddetten uzak durarak kendilerini özgür hissedebilme aracı olarak çok yaygın ve çok da yaratıcı bir dans türü.

"Step Up" serisinin üçüncüsü, sokak dansının en iyi onlarca uygulayıcısını (örneğin biri, Madonna'nın gözdesi Daniel 'Cloud' Campos), dünyanın dans başkenti New York'ta bir araya getirmiş. Bazı yapımlarda gereksiz bulduğumuz 3D tekniği de, bu filmde, kentin karakterini ve dansçıların performanslarını etkili kılarak, gerçekten de işe yaramış. İzlediğimiz, elektronik müziğin fırça darbeleriyle beden hareketlerinin yeniden yaratıldığı bir estetik.

Her şeyleri yarışmayı kazanmaya bağlı olan grubu ve 'hoş bir aşk'ı odak alan kalıbı yineleyen hikâye ise, dans sahnelerini bağlayan bir 'pamuk ipliği'. Tema şu: "Çıktığın yolculukta vardığın durak değil yolda yaşadıkların önemlidir" ... Onca dans ve bir de tango sahnesi varken, öykü kimin umurunda? **Ali Ulvi Uyanık**

👍 Klasik müziklere selam çakan uzunca plan sekans.

👍 Bir önemi olmayan öyküdeki gereksiz 'son saniye heyecanları (!)'...

72. KOĞUŞ

YÖNETMEN Murat Saraçoğlu
OYUNCULAR Yavuz Bingöl, Kerem Alışık,
 Hülya Avşar, Songül Öden, Nursel Köse,
 Civan Canova, Ayça Damgacı
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 97 dk.

Senaryoda romanı
 sinema estetiğine
 büründürme namına
 pek yaratıcı hamleler
 yapılamamış.

MURAT SARAÇOĞLU İNSANOĞLUNUN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ ACINASI DURUMLARI resmetmeyi sürdürüyor. Yeni filmi "72. Koşuş" ise Orhan Kemal'in insanlık namına not düştüğü en acı tespitleri perdeye yansıtmaya çalışıyor. Şimdilik genç yönetmenin filmografisinin en kasvetli parçası. Yönetmen önceki filmlerinde trajediyi komediyle halvet etmişti ama bu kez elinde Orhan Kemal'in 'kahramanlarının gözünün yaşına bakmayan' tümceleri var. "Buranın insanları ayağa kalkmış birer solucandılar." der Kemal kitapta. Saraçoğlu ise kahramanlarına (daha doğrusu anti-kahramanlarına) belki Kemal'den bile sert yaklaşıyor.

Kısacık olan ve daracık bir koşuşu mekan edinen romana 1987 yapımı Kadir İnanır'lı uyarlamadan daha özgün bir yaklaşım getiremiyor yönetmen. Ayfer Tunç'un senaryosu romanı sinema estetiğine büründürme namına pek yaratıcı hamleler yapamıyor. Film biraz da bu tekdüze senaryonun kurbanı oluyor.

Ahmet Kaptan ve koşuşundaki zavallı adembabaların 'yükseliş ve düşüş' öyküsü bu. Filmin başında çınlıplak hapishanenin avlusunda

ıslatıldıklarını, gardiyanların attığı kemik parçalarını kapıştıklarını görüyoruz.

Filmin en önemli yanı son yıllarda sinemamızın pek bayıldığı teşbihlerinden birine başvurması ve "Bir memleket gibidir cezaevi" şiarına tutunması. Sıyrılmış bir kemiğe, üç kuruşa, temel insan ihtiyaçlarına mahkum edilen insanlar sadece 1940'ların Türkiye'sindeki bir cezaevi koşuşunda değil, bugünün Türkiye'sinde de yaygın zira.

Saraçoğlu'nun bir avantajı da Orhan Kemal'in ikiyüzlülük ve riyakarlık içindeki, ayaklar altına alınmış insanlık tasvirinin çok güçlü olması. O da Kemal gibi karakterlerine hem acıma hem de tiksinti hissiyle yaklaşıyor.

Film kadınlar koşuşuna, hatta Katil Hilmi'nin 'gönül maceralarıyla' lüzumsuz ilgileniyor. Bu, senaryoyu parlatacak bir müdahale olmuyor yazık ki. [1]

Kitapta çirkinliğine ısrarla atıfta bulunulan Kaptan'da Yavuz Bingöl, bu kritere tam uymasa da, iyi iş çıkarıyor.

Civan Canova'yı "Eve Dönüş"ten sonra bir kez daha aşağılık ve sefih bir polis yapmanın nesi orijinal!

72. KOĞUŞ

GERÇEĞİN PARÇALARI

KADER AJANLARI

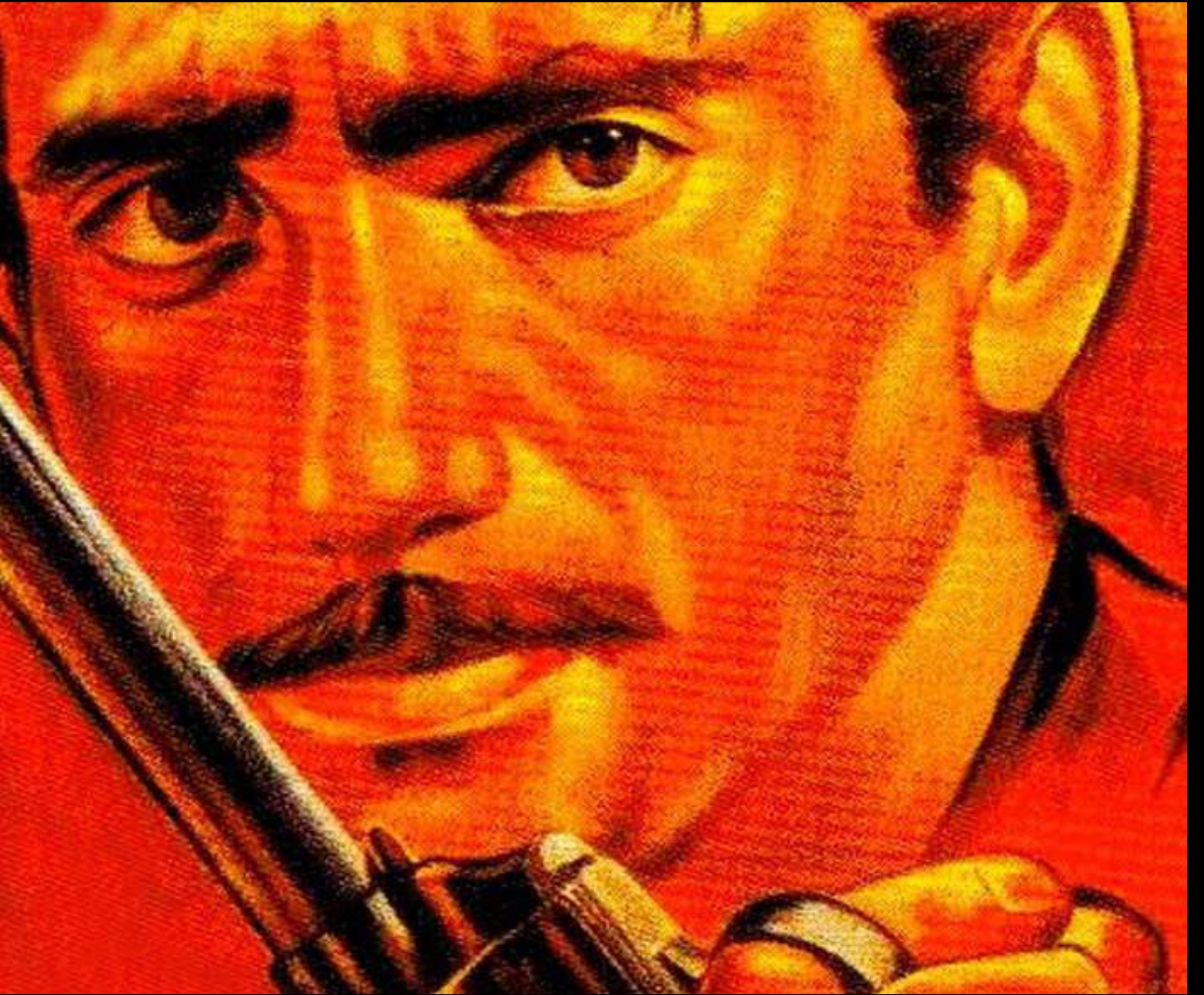

KİR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
72. KOĞUŞ					★★	★★	★★	★★★★
GERÇEĞİN PARÇALARI		★★★★		★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	
KADER AJANLARI					★★	★★★★	★★★★	★★
KİR		★★						
RANGO					★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
SOKAK DANSI							★★★★	
VAHŞETİN ÇOCUKLARI		★★★★						
127 SAAT	★★★★★	★★★★★	★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
AŞK TESADÜFLERİ SEVER		★★	★★		★★★★	★★	★	
AYİN		★★★★			★	★★	★★★★	
BIUTIFUL	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
ÇALGI ÇENGİ		★				★		
DÖVÜŞÇÜ	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
İNCİR REÇELİ		★			★★			
İZ PEŞİNDE	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
KAÇIŞ PLANI		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	
SANCTUM		★★			★★★★	★★	★★	
SİNYORA ENRICA İLE İTALYAN OLMAK		★★	★		★★	★	★	★★
SİYAH KUĞU	☆☆☆☆☆☆	☆☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆☆
ŞAMPİYON		★★★★				★★	★★	
YA SONRA		★★★★			★	★		
YEŞİL YABAN ARISI		★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★
ZORAKİ KRAL	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
SALAKLAR SOFRASI				★★	★★			
SCOTT PILGRIM DÜNYAYA KARŞI				★★★★★	★★★★★			

BİLGE OLGAÇ'I ANARKEN...

"ÜÇÜNÜZÜ DE MIHLARIM"

17. ölüm yıldönümünde Bilge Olgaç'ı saygıyla, sevgiyle anıyor ve yönettiği ilk film olan Yılmaz Güney'li "Üçünüzü De Mıhlarım"ı köşemize konuk ediyoruz... Güney'in, "Ulan kahpe dölleriiii, çıkııın, üçünüzü de mıhlayacağım" haykırışı unutulur gibi değildir bu filmde.

MUTLAKA BİRİLERİNİN, VARSA YAKINLARININ VE AKRABALARININ AKLINA GELMİŞTİR AMA HERHANGİ BİR anmaya, sinema sektörümüzden anımsayan-anımsatan birine rastlamadım. 3 Mart, sinemamızın emektar yönetmenlerinden Bilge Olgaç'ın ölüm yıldönümüydü.

1940 yılında Kırklareli'nde doğdu, 17 yıl önce İstanbul-Beyoğlu'nda yaşadığı evde çıkan yangın sonucu öldü Olgaç. Sinemaya 1965 yılında başlamış, pek de güvenilir olmayan bilgilere göre aynı yıl tam altı film yönetmişti. Sonrasında 1975'e kadar durmadan çalışmış, 10 yıl boyunca 30'a yakın film armağan etmişti Yeşilçam'a. Ardından, nedeni pek belli olmayan biçimde sinemaya ara vermiş, 1984'te "Kaşık Düşmanı"yla oldukça başarılı bir dönüş gerçekleştirmişti.

İlk seyrettiğim Bilge Olgaç filmi 1985 yapımı "Gülüştan" oldu, sonra gerçekten ilginç bir film olarak anımsadığım "İpekçe" (1987)... "Aşkın Kesişme Noktası" (1990) ve Sinan Çetin'in "Berlin İn Berlin"iyle aynı yıl çektiği, aynı temayı, yani 'ocağına düşmek' denilen feodal kavramı anlattığı "Kurşun Adres Sormaz" (1992) da iyi filmler olarak yer ettiler belleğimde. Pek çok yönden sıra dışı bir çalışma olan ve Olgaç'ın ilk filmi olarak kabul edilen "Üçünüzü De Mıhlarım"ı (1965) ise yönetmeninin ölümünden epeyce sonra, 2000'lerin başlarında seyredebildim. Bu hafta TRENDEKİ YABANCI'yi, Bilge Olgaç'ı sevgi ve saygıyla anarak, "Üçünüzü De Mıhlarım"a ayırıyorum.

Senaryosu Yücel Uçanoğlu'nca yazılan, görüntü yönetmenliğini Feridun Kete'nin yaptığı "Üçünüzü De Mıhlarım" hakkında söylemek istediğim ilk şey, çok güzel, akılda kalıcı bir ada sahip olduğu. Öyle ki filmi seyretmemiş, hatta konusunu bile bilmeyen ama bu adı arkadaşlarına karşı tekrarlamaktan zevk alan sinemaseverler tanıdım: Üçünüzü de mıhlarım... Üçünüzü de

mıhlarım... Yapımcılığını Kazankaya Film-Hasan Kazankaya'nın gerçekleştirdiği filmin oyuncu kadrosu da hayli zengindir: Yılmaz Güney, Pervin Par, Hayati Hamzaoğlu, Tuncel Kurtiz, Aliye Rona, Sevinç Pekin...

Öyküde Mehmet (Yılmaz Güney), kan davalı bir ailenin tek çocuğudur. Babası, o henüz bebekken öldürülmüştür ve intikam alması için annesi tarafından sürekli baskı görmektedir. Babasının katilini bir gün öldürür ve hapse girer. 14 yıllık cezasının son gününde bile koğuştaki herkesle kavgaya eden ve hepsinin hakkından gelen, ince, zayıf ama yiğit bir adamdır. Köye dönmemesi yönündeki telkinlere aldırılmaz. Kan davalı olduğu Bektaşoğulları ailesinin gözünü kan bürümüş üç oğlu ve bir kızından hiç korkmamakta, onlarla medeni bir şekilde konuşursa kan davasını sona erdireceğine inanmaktadır. Oysa üç erkek ve bir kız kardeş, köye girer girmez onu öldürmeye karardır. Anacığı (Aliye Rona) da oğlunun gelmemesini istemektedir ama Mehmet onu da dinlemez. Köye öyle korkusuz, öyle bıçkın ama barışsever bir girişi vardır ki... Güney, çok enteresan ve kulağı çok okşayıcı biçimde tema müziği olarak, benim de çok sevdiğim "Gül ağacı değilem / Her güzele eğilem / Çek elini elimden / Ben sevgilin değilem" in kullanıldığı (beste ve güfte Necip Mirkelamoğlu) filmde o özgün karizmasını sonuna kadar konuşturur.

Bu arada Bektaşoğulları'nın kızı Elif, babasının intikamını almak için tüfek elde en önde gitmektedir ama kader ona önce Mehmet tarafından dağa kaçırılmayı, sonra da genç adama âşık olup hamile kalmayı tattırır. Elif, bir ara dağdan kaçır, ağabeylerinin yanına gidip bu işe bir son vermeleri gerektiğini, çünkü hamile olduğunu söyler. Ağabeyler çılgına döner, Elif'i döver ve en büyükleri Hayati Hamzaoğlu, Mehmet'in anasına tecavüz eder. Mehmet olayı duyunca yıkılır, anasının kendini asarak intihar ettiğini öğrenince de delirir. Sonuç, tahmin edileceği üzerine

üçünün de mıhlanmasıdır ve herkes için tam bir mutsuz final söz konusudur.

Yılmaz Güney'in "Ulan kahpe dölleriiii, çıkııın, üçünüzü de mıhlayacağım" diye haykırışı unutulacak gibi değildir. Ölmek üzereyken sigara içisi de öyle... Bu arada Hüseyin'in (Tuncel Kurtiz) kötü kardeşler içinde en kararsız olduğunu, aslında iyi biriyken diğer kardeşlerinin baskısı altında hareket ettiğini, Mehmet'in kurşunlarıyla can verirken, "Değmezdi ağam, değmezdi" dediğini de belirtelim.

Bir yerlerde rastlarsanız mutlaka seyreidin "Üçünüzü De Mıhlarım"ı... Hem eski Yeşilçam filmlerine, şimdi Pervin Par dışında tamamına yakını aramızda olmayan oyuncularına ve Bilge Olgaç'a saygı göstermiş, anmış olursunuz.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

2. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ 2010'UN 'EN FENALARI'

Geçen yılki başarılı girişin ardından gelenekselleşme konusunda emin adımlarla yoluna devam eden Altın Kestane Ödülleri'nde 2010 yılının 'en fenaları' da belli oldu. Ödül kazananları gönülden kutluyoruz!

BİLİNDİĞİ GİBİ ALTIN AHUDUDU ÖDÜLLERİ, OSCAR TÖRENİNDEN BİR GÜN ÖNCE DAĞITILIR. ALTIN KESTANELER İSE SİYAD'IN TÜRK Sineması Ödülleri'nden bir hafta sonra... Dergimiz Arka Pencere tarafından ilk kez geçen yıl düzenlenen Altın Kestane Ödülleri, hatırlanacağı gibi kamuoyunda geniş yankı ve heyecan yaratmış, sinema dünyamız yeni ve sıra dışı bir ödül kazanmış, pek çok sinemasever büyük bir ihtiyacın giderildiğini, önemli bir boşluğun doldurulduğunu dile getirmişti...

Merakla beklenen Altın Kestaneler, kısa süre önce gerçekleşen oylama sonucunda ikinci yılında da toplam altı kategoride sahiplerini buldu.

2010 yılında sinemalarımızda gösterime giren 65 yerli filmi 'en fena' sonuçlar

açısından değerlendiren 33 kişilik Altın Kestane Ödülleri Büyük Jürisi, titiz bir inceleme-araştırma ve kimsenin hakkının yenmediği adil bir oylama sürecinin ardından sonuçları ilan etti. Bazı dallarda hiçbir sürprizin yaşanmadığı ama bazı dallarda da kıran kırana bir mücadeleye tanıklık edilen 2. Altın Kestane Ödülleri'nin tüm kategorilerdeki birincileri şöyle...

EN FENA FİLM SULTANIN SIRRI (Hakan Şahin)

İstanbul'un 2010 Avrupa Kültür Başkenti seçilmesi dolayısıyla düzenlenen etkinliklerden ve desteklenen filmlerden biriydi. Vergilerimizle, 2010 Ajansı tarafından tam 4 milyon liraya boğuldu. Bütçesini öğrenince, "14 ya da 44 milyon lira aktarılsaydı ne feci bir şey çekileceğini

düşünmek bile istemiyoruz" dedirten, inanılmaz sakillikte bir film. "Bir soygunu anlatıyor ama bizzat kendisi soygun" diyenler, az bile söyledi. Senaryo, yönetim, oyunculuk vb. açısından bir fecaatti ve İstanbul, İstanbul olalı böyle zulüm görmedi. Sloganı, "Koskoca Sultan, boş bir sandık yapmamıştır!" şeklindeydi ama her şey boş, bomboştu. Salonlar da boştu. Oylamada açık ara önde gitti, "Kutsal Damacana: İtmen", "Kaptan Feza", "New York'ta Beş Minare", "Kukuriku: Kadın Krallığı" gibi rakiplerine ciddi fark attı.

EN FENA YÖNETMEN BIRAY DALKIRAN (Cehennem 3D)

"Araf" (2006) ve "Cennet" (2007) filmlerinin yönetmeni Biray Dalkıran, bırakın 2D'yi, 1D bile olamayacak bir filme imza attı. "Cehennem 3D", Türkiye'nin ilk üç boyutlu filmiydi ama ortada adındakinden başka boyut yoktu. Dalkıran'ın Altın Kestane'lik performansı, "D@bbe 1-2", "Semum", "Musallat" gibi filmleri bir anda Altın Ayı'lık, Altın Palmiye'lik düzeye çıkardı ve zemzem suyuyla yıkanmışlar gibi bir hale kavuşturdu. Sonuçta Biray Dalkıran, kendi kategorisinde yarışan Mahsun Kırmızıgül, Murat Aslan, Ümit Ünal, Korhan Bozkurt gibi isimleri sollamayı başararak, üçüncü filminde ilk Altın Kestane'sine uzandı.

EN FENA KADIN OYUNCU PERFORMANSI SİNEM KOBAL (Romantik Komedi)

Sinem Kobal, Zeynep Beşerler (Sultanın Sırri), Didem Erol (Kukuriku: Kadın Krallığı), Şenay Akay (Pak Panther), Selda Alkor

En Fena Film: Sultanın Sırri

Alarm Zili Ödülü: Ümit Ünal (Kaptan Feza)

2. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ BÜYÜK JÜRİSİ

Serdar Akbıyık, Muhsin Akgün, Erkan Aktuğ, Cem Altınsaray, Bilgehan Aras, Okan Arpaç, Tunca Arslan, Ceyda Aşar, Şenay Aydemir, Kemal Ekin Aysel, Janet Barış, Cumhuriyet Canbazoglu, Cüneyt Cebenoyan, Sadi Çilingir, Bahar Çuhadar, Zeynep Dadak, Murat Erşahin, Burak Göral, Ege Görgün, Ali Koca, Esin Küçüktepepınar, Murat Özer, Olkan Özyurt, Fırat Sayıcı, Ahmet Meriç Şenyüz, Alin Taşçıyan, Elif Tunca, Alper Turgut, Ali Ulvi Uyanık, Uğur Vardan, Burçin S. Yalçın, Deniz Yavuz, Fırat Yücel.

(Mahpeyker: Kösem Sultan) beşlisi arasında nefes nefese bir yarışma oldu ve Büyük Jüri'nin oylarıyla mutsuz sona, yönetmenliğini Kettle'nin üstlendiği "Romantik Komedi"nin yıldızı Kobal ulaştı. "Okul", "Dünyayı Kurtaran Adamın Oğlu", "Ayakta Kal" filmleriyle iyi kötü bir kariyer yapan genç sanatçı, canlandırdığı 'biraz hoş ama çokça boş' karaktere 'kendi doğallığı' dışında hiçbir şey katamadı. Film boyunca klişelerden medet umduysa da hiç bulamadı. Üstelik filmdeki diğer oyunculuklar, fena değil gibiydi.

EN FENA ERKEK OYUNCU PERFORMANSI MUSTAFA SANDAL (New York'ta Beş Minare)

"Bay E"den 15 yıl sonra uzun metrajlı bir filmde kamera karşısına geçen Mustafa Sandal, zaten pek çok tuhaflıklar barındıran "New York'ta Beş Minare"de yalnızca top sakallıyla dikkat çekti. Şarkılarına ve şarkıcılığına lafımız yok ama ya sinema oyunculuğu?! Altın Kestane Büyük Jürisi'nin oyları, yol yakinken, zararın neresinden dönse kâr edeceği umuduyla kategori birinciliğine onu getirdi. Sinan Albayrak (Eşrefpaşalılar ve Sultanın Sırrı), Şafak Sezer (Kutsal Damacana: İtmen), Mustafa Üstündağ (Deli Dumrul Kurtlar Kuşlar Aleminde), Hakan Karahan (Kaptan

Feza) gibi önemli rakiplerinden bir sakal boyu farkla ödül koleksiyonuna Altın Kestane'yi de ekledi.

ALARM ZİLİ ÖDÜLÜ ÜMIT ÜNAL (Kaptan Feza)

"Hayallerim, Aşkı ve Sen" gibi bir klasiğin senaryo yazarlığı... "Dokuz" gibi bir filmle başlayıp "Anlat İstanbul"la, "Ara"yla devam eden yönetmenlik kariyeri... Aslında Ümit Ünal, "Gölgesizler"le biraz baş aşağı gitmeye başlamıştı ama işlerin buraya varacağı, "Kaptan Feza" gibi bir noktaya geleceği doğrusu tahmin edilmiyordu. Senaryo klişeydi, oyunculuklar vasattı, yönetim fenaydı ve film genel olarak çok kötüydü. Dolayısıyla geçen yıl Serdar Akar için çalan 'alarm zili' bu yıl Ümit Ünal için acı acı çaldı.

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ (ALTIN ÇINGIRAK) OKAN BAYÜLGEN ve HINCAL ULUÇ

Geçen yıl "Kanal-i-zasyon"daki oyunculuk faciası nedeniyle erkek oyuncu dalında Altın Kestane kazanan Okan Bayülgen, bu yılı da boş geçmedi. Kendi televizyon programında sinema yazarı ve eleştirmenlere, "Geri zekalılar... Kepazeler..." dedi, Altın Çingırak'ı kapmak için müthiş bir atağa kalktı ve sonunda ipi başarıyla göğüsledi. En ciddi rakibi, müziksiz "İki Dil Bir Bavul" filmine müzik

ödülü veren Bayındırlık Bakanlığı'ydı ama Bayülgen tecrübesinin de sayesinde, 'zeka farkı'yla öne geçmeyi başardı.

Altın Çingırak'ın diğer ucunu tutan Hincal Uluç'sa, Emek Sineması'nın yıkımına verdiği destekle zaten Altın Kestane Büyük Jürisi'nin kalbine taht kurmuştu. Ama yetinmedi... Önce, üstelik de seyretmediği filmler olan "Yumurta" ve "Süt"ü övdükleri ve ödüllendirdikleri için sinema yazarlarına hakaretler etti, sonra Berlin'de Altın Ayı alınca, Semih Kaplanoğlu'nun üçlemesinin son halkası "Bal"ı göklere çıkardı ve 'bayıldı'. Ama öyle kötü bayıldı ki, Altın Kestane jürisi ancak Altın Çingırak sesiyle kendisine gelebileceğine karar verdi. 🍷

CASUSLARA KARŞI

John Frankenheimer'in 1962'de çektiği "Casuslara Karşı" (The Manchurian Candidate) Soğuk Savaş döneminin paranoyak komplo teorilerini hicveden çok katmanlı bir başyapıt. İyi bir roman uyarlamasının olumlu yönlerini taşıyan filmin alt metni de incelenmeyi hak ediyor.

JOHN FRANKENHEIMER'IN BAŞYAPITI "CASUSLARA KARŞI" YÜZEYDE SOĞUK SAVAŞ DÖNEMİNE VE 50'Lİ YILLARDAKİ AMERİKA

Birleşik Devletleri politikasını sarmalayan komünizm korkusuna dair bir hicvidir. Filmde karısının kuklası haline gelmiş ahmak Senatör John Iselin, solculara karşı bir süre ağı başlatan Senatör Joseph McCarthy'nin bir parodisi olarak karşımıza gelir. Hikaye ilerledikçe öğreniriz ki bu adam aslında bir komünist ajanı, zavallı bir kukladır.

"Casuslara Karşı" 50'li yılların Hollywood'unu ele geçiren komünizm tehdidi filmlerinin klişelerini tersyüz ederek kullanır. Bir komedi değildir temelde. Fakat Amerikan sağını kendi silahıyla vuran bir taşlamaya dönüşür. Tepeden tabana zerk edilen paranoya ve komplo atmosferi tamamen uydurmaz. Zira filmde kimin beyninin yıkıldığı, kimin neye hizmet ettiği belli olmaz. Sapla saman iç içe geçmiştir. En büyük vatanseverler ve propaganda şakşakçıları filmde Sovyet ajanı çıkar. Gerçek şer odakları yarım akıllı antikomünist bir senatörü, büyük aday olarak perde arkasından başkanlık yarışına sokarak ABD'nin kontrolünü ele geçirmek üzere kumpas kurarlar. Öykünün komplosu sürükleyicidir sürükleyici olmasına. Fakat aynı oranda da absürttür. "Casuslara Karşı" komplo teorilerinin ve gizli gündemlerin gülünçlüğü üzerine soğukkanlı bir yergi olmayı başarır.

Çok katmanlı komplo öyküsünün yanında, "Casuslara Karşı" psikanalitik bir metin barındırır. Başkarakter Raymond Shaw'un, annesi Eleanor Iselin'le ve genç sevgilisi Jocelyn Jordan'la ilişkisi, cinsel kimlik ve püriten ahlakın çöküşü üzerine bir etüde

dönüşür. Raymond, annesiyle sevgilisi arasında kalmış bir adamdır. Anneye duyduğu sevgi nefret ilişkisi ile Jocelyn'e duyduğu aşk çatışma halindedir. Film bu çatışmayı Eleanor'a mal eder. Eleanor, kocasını parmağında oynatan güçlü bir kadın figürü olarak resmedilir. Çocukluğundan beri Raymond'un rotasını çizen, ona hayatta varacağı hedefleri dikte eden yegane kişi olduğu çok bellidir. Raymond ne yapsa annenin menfi baskısından ve boyunduruğundan kaçamaz.

Komponun düğümleri çözöldükçe bu yan hikayenin katmanları da derinleşir. Aslında bir komünist ajanı olan anne giderek bir 'canavar anneye' dönüşür. Raymond onun kuklasıdır ve iskambilde kılıca, yani taarruz silahına karşılık gelen karo sembolüyle Raymond'un bilinçaltına işlenmiştir. Karo kızı olarak beynine kodlandığı Raymond üzerinde kurduğu tahakkümün, esasen cinsel bir motivasyondan ileri geldiğini anlarız. Canavar anne Eleanor, enest bir tutkuyla Raymond'u arzulamaktadır.

Bu açıdan, Eleanor'un, beyni yıkanmış Raymond'a Jocelyn'i öldürtmesi özel bir anlam barındırır. İnfaz emrini verdikten hemen sonra hipnotize olmuş Raymond'u dudaklarından öper. Oğlunun başka bir kadına duyduğu sevgi Eleanor'u çileden çıkarır bir bakıma. Jocelyn ölmelidir ki anneyle oğul arasındaki bağ baki kalsın ve Eleanor gerçek aşkından yani oğlundan ayrılmak zorunda kalmasın. Filmi buradan yola çıkarak bir siyasi iklim hicvi kadar Freudyen bir metin olarak ele almak da mümkündür. Seyirci, Eleanor'un tüm motivasyonunun, oğlunun biricik aşkını kazanmak olduğunu düşünmeye başlar. Kadının komünistlerle işbirliği yapmasının tek

nedeni, bir şekilde oğlunun beynini yıkayarak onun aşkına sahip olma ve şehvetle onu ele geçirme güdüsüdür. Giderek aynen Raymond gibi Eleanor'un da beyni yıkanmış biri olduğu iddia edilebilir. Onun bilinçaltına kısa devre yaptıran şey, Raymond'a beslediği enest ihtirastır.

İşte bu şaşırtıcı ve cesur çözümlü film, 50'lerin katı muhafazakarlığının ve beş para etmez ahlaklılığının da köküne kibrit suyu döker. Amerikan aile değerlerinin her zaman komünist değerlere galip geleceğine inanan Amerikan sağının dekadansı göz önündedir artık. Komünizmi aile bağlarının yeneceği kehaneti tutmamış, ahlakın bağlayıcılığı gücünü yitirmişti. Enest fantezi püriten etiğin sonunu getirir.

John Frankenheimer'in en iyi filmi olan "Casuslara Karşı", özellikle başrolündeki Frank Sinatra, Laurence Harvey ve Angela Lansbury'nin harika oyunculuklarıyla değer kazanan, zamanın testine yenilmeyen bir filmidir. Sinatra ve Harvey'in performanslarının da yardımıyla yapıt, savaş gazisinin savaş sonrası psikolojisine dair bir yan öykü de barındırır. Savaşmaya zorlanmış kekeğin bu travmayı atlatamayışının, sivil hayatta adeta patlamaya hazır bir serseri mayın gibi oradan oraya savruluşunun anlatısıdır. Filmde karo kızı imgesi, bu mayını patlatmaya yeter. Karo kızı bir semboldür, baskılanmaya çalışılan travmayı tetikleyen uyarıların bir simgesidir sadece. Sivil hayata yeniden adapte olduğu zannedilen oysa şefkat ve kabullenme bekleyen bu yaralı erkekler, küçük bir uyarıya eski nevroitik hallerine geri dönebilirler. "Casuslara Karşı" bu bakımdan "İlk Kan" (First Blood) gibi popüler örneklerin yolunu da açan bir filmidir. ■

BERLİNALE'YE DAMGA VURAN 11 FİLM

Cannes ve Venedik'le birlikte dünyanın en önemli üç festivalinden biri olan Berlin Film Festivali, bu yıl yine gerek olumlu gerekse de olumsuz yönleriyle çok tartışıldı. Biz de Berlinale'nin atmosferine derinlemesine girip festivale damgasını vuran 11 nadide filmi ayıkladık.

B ERLİN FİLM FESTİVALİ BU YIL 61. YASINA GİRDİ. MARKETİYLE, AĞIRLADIĞI KONUKLARLA, YARIŞMASIYLA EN BÜYÜK ÜÇ

festivalinden biri. Ancak sektördeki kilit yeri kadar film seçkilerinin zevksizliğiyle de tartışma konusu olmuştur Berlinale. Kötü namını da en çok yarışmasına borçlu. Nedense seçilen filmler sıkıcı, ezber bir formata uyan, sonu başından belli yarışma filmlerinin koştuğu bir kulvar... Kabul, geçen yıl Semih Kaplanoğlu, "Bal" ile Altın Ayı alınca hoşumuza gitti, Berlin soğuşunda ısındık. Ancak bu milli gurur, yarışmaya inancımızı geri getirmede. Bu sene yarışmanın cazip ve heyecan verici olmasında başını Isabella Rossellini'nin çektiği jürinin payı yadsınamaz. Gerçi filmler de iyi çıktı. İşte size Forum'undan Panorama'sına, sürpriz Türk filminden Altın Ayı'sına özet bir Berlinale raporu...

1 JODAEIYE NADER AZ SİMİN (BİR AYRILIK: NADİR VE SİMİN) YÖNETMEN: AŞGAR FERHADİ

Altın Ayı bu yıl ilk kez İran'a gitti.

Berlin'deki yarışmanın Eurovision kadar açık seçik değilse de belli bir politik iklimin ürünü olduğunu biliyoruz. Bu yılki jüride muhalif filmlerinden ötürü hapis cezasına çarptırılan ve dolayısıyla festivale katılamayan Cafer Panahi'yi desteklemek, İran'ı protesto ederek Batı usulü bir aferin notu çıkarmak için ödülün İran'a gitmesi beklenen fırsat gibi görünebilir.

İran filmi sarsıcı bir dram; orta sınıf bir aileyi ele aldığı, gergin, anlatımı karmaşık, biçim olarak yoğun ve ahlaken de meydan okuyan bir hikâyesi var. Kurgusu da senaryosu kadar sıkı. Bugünkü İran toplumunun karnını yararak sınıf, cinsel kimlik, adalet gibi konuları, altmetinleriyle ince ince işliyor. Ödüllerini hak ediyor.

2 PINA YÖNETMEN: WIM WENDERS

"Pina" ile ilgili olarak, dansıyla efsane, dehası ve kişiliğiyle ekol olmuş bir kadının ardından onun

filmini çekmek ne kadar akıl kârı diye tartışıldı hep. Çekimlerine '80'lerde başlamış Wenders ve filmi yapmak için 20 yıl beklemiş. "Dans et, dans, yoksa kayboluruz," diyen Pina Bausch üzerine yapılan filmin güzelliği bir arthouse filminde görmeye alışık olmadığımız 3D! Gözlükler bu kez Pina'ya, koreografilerine, onun duygusal çığlığına kendimizi daha yakın hissetmemize yarıyor. Modern dans dilinde devrim yapan Pina'nın 2009'daki ani ölümünden sonra bu film aracılığıyla dansçıları kendisini anıyor. Film, renkli performanslarından, 35 yıldır 'evim' dediği Wuppertal'den arşiv görüntülerine giden bir toplama. Köprü altı, otoyol kenarı gibi endüstriyel manzaralar önünde o gözlüklerle başa gelen en sanatsal deneyim!

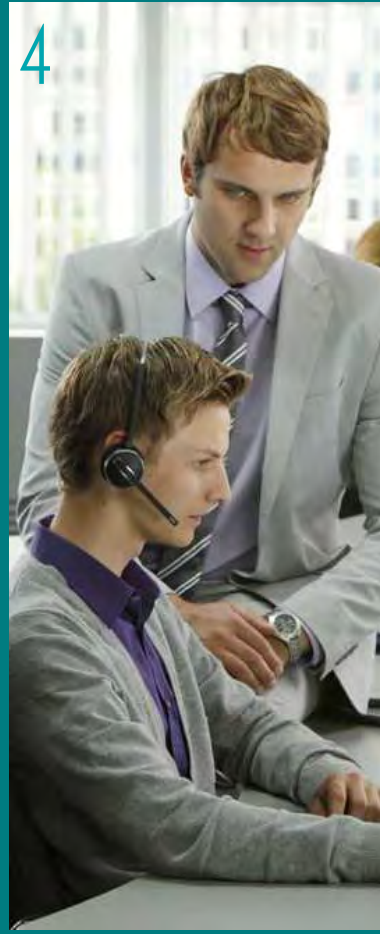
2

3

4

5

3 CAVE OF FORGOTTEN DREAMS (UNUTULMUŞ DÜŞLER MAĞARASI) YÖNETMEN: WERNER HERZOG

Artık 3D bağımsız, sanat filmlerinin de ilgi alanına giriyor. Durmaksızın film üreten Herzog bu kez bizi 33 bin yıl öncesinden kalma Güney Fransa'daki Chauvet mağarasının karanlığına götürüyor. 20 bin yıl önce büyük bir kayanın girişini kapamasıyla tarihe karşı ağzını mühürleyen bu mağaraya ilk kez 1994'te ayak basılıyor. Herzog bu büyüleyici resimlerle dolu sanat galerisindeki tura bilim adamlarıyla birlikte katılıyor ve tanık olduğu tarih öncesi figüratif ve soyut resimlerden ne kadar etkilendiğini göstermek istiyor. Anlayacağınız, Herzog da plastik gözlükleri hayırlı bir iş için kullanmış: Mağaranın kabarık duvarlarındaki çizimleri fiziksel olarak daha iyi hissedebiliyoruz, algımız değişiyor, sanat gücünü daha iyi aktarıyor.

4 DIE AUSBILDUNG (EĞİTİM) YÖNETMEN: DIRK LÜTTER

2001'den bugüne yenilikçi tema ve stillerle üretilmiş Alman sineması örneklerini destekleyen 'Perspektive Deutsches Kino' bölümü bu yıl da muhtelif yapımlarla doluydu. Büyük ödül ise metalik yüzlü ve ruhlı "Eğitim" in oldu. Bir Batı Alman kasabasında geçen filmde toy bir genç olan Jan'ın bir şirkette üç yıllık eğitim deneme programı sürecini anlatıyor. "Eğitim", modern dünyanın çalışma düzeninde kurban-suçlu ilişkisini sorgulamada başarılı. Topluma ayak uydurma zorunluluğunun yarattığı baskıdan bahsederken Alman sinemasındaki uydumculuğu, kolaycılığı da eleştiriyor. Başrolündeki genç oyuncu çok iyi; yeni sosyal düzene soğuk bir filtreyle bakarak evham yaratan dramaturjisiyle Alman sinemasının umut vaat eden örneği.

5 WER, WENN NICHT WIR (BİZ DEĞİLSE, KİM) YÖNETMEN: ANDRES VEIEL

Alfred Bauer Ödülü'nü alan bu tarihî dram '60'ların Alman radikallerinden bir öykü daha getiriyor. Belgesel sinemacı Veiel'in, Baader-Meinhof militanı Gudrun Ensslin ve sevgilisi Bernward Vesper üzerine çizdiği bu portre o döneme daha panoramik bakan Uli Edel'in filmi "The Baader Meinhof Complex"i hatırlatıyor, ama ondan daha odaklı. Ünlü Alman yeraltı örgütü Kızıl Ordu Fraksiyonu'nu 1941'den başlatarak anlatsa da film tarihin hapsettiği tutkulu bir aşk hikayesi aslen. Dönemin pop olaylarına bakıyor ama asıl derdi tutku ve fikirleri sebebiyle yollarını ayıran çiftin kişisel psikozlarına inmek, kişiliklerini çözümlemek, özelden girip politikadan çıkmak... Bunu ne kadar başarıyor tartışılır. Filmin asıl sorunu ise finalinde.

6

7

8

6 THE FUTURE (GELECEK) YÖNETMEN: MIRANDA JULY

2005'teki "Ben Ve Sen Ve Diğerleri"nden sonra ne yapacaktı Miranda July? Merak içindeydik. Arada yine kişisel, felsefi, başıboş, aynı anda hassas ve sert olabilen, mizahı da kucaklamayı ihmal etmediği kısa öykülerinden oluşan kitabını yayımladı. Sonra bu film geldi, başlığının aksine son derece basit bir öykü: Bir çift var, bir kedi almaya karar veriyorlar ve bu onların kozmik hayata bakışlarını, perspektiflerini sorgulamalarına sebep oluyor. Zaman ve mekanı durdurup değiştirebilen, birbirlerine olan güvenin test edildiği bir dönemden geçiyorlar. Arada da sadece patisini gördüğümüz Paw Paw'un özlü sözler söylediği bölümler var. Olasılıklar denizinde su üstünde kalmaya çalışan bu çifti seven sever. July yine kendisiyle uğraşıyor, alaycı ve hüzünlü bir yerden itiraflarda bulunuyor.

7 BERÖRLINGEN (TEMAS) YÖNETMEN: INGMAR BERGMAN

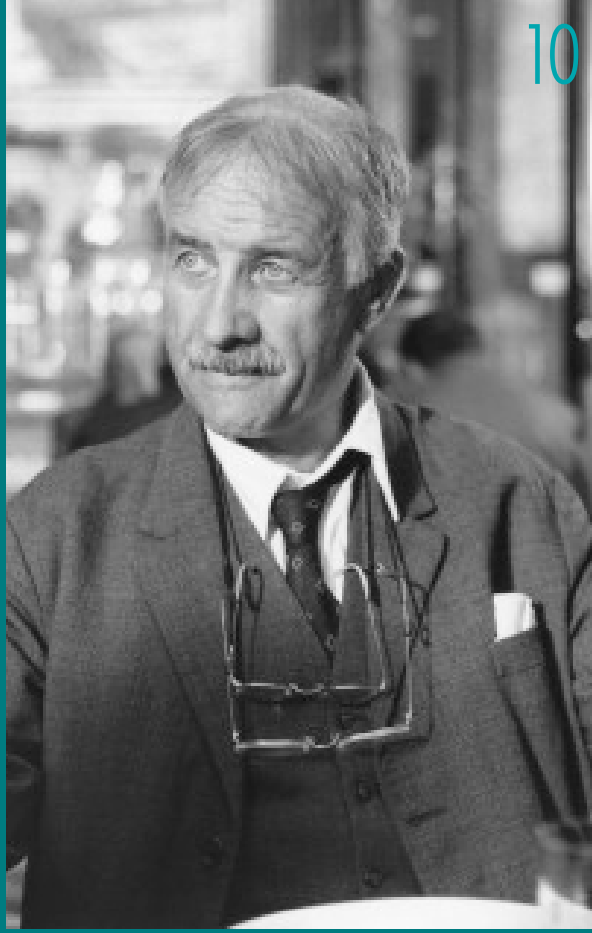
Bergman bu yılki Berlinale'nin ağır topuydu: Hem daha önce perdede yansıma fırsatı olmamış filmlerinden, hem de üzerine yapılan belgesellerden oluşan retrospektiften biz bu filmi seçtik. İngilizce çektiği bu ilk filmde farklı bir Bergman var: Özellikle de filmin tonuna geçmiş bu fark, karakter etüdünden kaynaklanıyor. 15 yıllık evli İsveçli bir çiftin (Bibi Anderson ve Max von Sydow) hayatına nörotik Amerikalı bir antropologun (Elliot Gould) girmesiyle ilerleyen hikâyede basit gibi başlayan ilişki aşk ve bağımlılığa doğru şiddetlenerek gelişiyor. Kişilik labirentinin derinlerine girmeden motivasyonları da düzensiz sunan ilişki dramı Bergman'dan bildiğimizin aksine savurgan bir kolaycılık taşıyor. Bibi Anderson ise her iki erkeğe duyduğu aşkın büyüklüğüyle tüm ekranı dolduruyor.

8 ALMANYA: WILLKOMMEN IN DEUTSCHLAND (ALMANYA'YA HOŞGELDİNİZ) YÖNETMEN: YASEMİN ŞAMDERELİ

Yarışma dışı olup da Almanca izleyicinin barm teline basan film 60'lı yılların ortasında çalışmak için Almanya'ya gelen ve sonra da ailesiyle oraya yerleşen Hüseyin Yılmaz'ın 45 yıllık trajikomik hikâyesini anlatıyor. Biz Türklerden çok, oradaki Türkleri güldüren, onlarla özdeşleşen filmde Almancılarla ilgili bildiğimiz tüm klişe imge ve öyküler unutulmayacak şekilde dizilmiş. Filmin hoş esprisi ise uydurma dili: Charlie Chaplin'in "Büyük Diktatör"ündeki uydurma dilden esinlenen yönetmen filmdeki Türk karakterleri Almanca konuşturuyor, Almanlara ise uydurma bir dil yapıştırmış. Sevimli enstantaneler sunan filmin bu yıl çıkmasındaki vesile ise İşgücü Göçü Anlaşması'nın 50. yıldönümü olması...

9

10

11

9 BİZİM BÜYÜK ÇARESİZLİĞİMİZ YÖNETMEN: SEYFİ TEOMAN

Berlinale’de yarışan bu Türk filmi son ana kadar ser verip sır vermedi. Bir çocuğun gözünden anlatılan sade bir taşra filmi olan “Tatil Kitabı”ndan sonra Teoman, başrole Ankara’yı koyarak Fransızların uzmanlık alanı üçlü ilişki (ménage à trois) üzerine bir hikâye kurmuş. Alışılmadık bir üçlü aşk bu, en azından bizim sinemamız için: Merkezinde genç ve toy bir kızı tutuyor ve öncesinde görmediğimiz türden bir erkek dostluğunu aktarıyor. Ender ve Çetin, Nihal’e ‘abilik’ yapmaya kalkıyorlar. Birbiriyle olan ince, nazik ve içten ilişkileri bu ‘yabancı’ faktörle sinanılırsa da sonunda durumlarını koruyorlar. Ankara ritmini, atmosferini izleyiciye geçiren film birlikte yaşamaktan, yemek yapmaktan mutlu olan bu iki çocukluk arkadaşı üzerinden taze bir erkek temsili öneriyor. Bu yüzden bile kutlanmaya değer!

10 UTZ YÖNETMEN: GEORGE SLUIZER

Berlinale bu yıl usta Alman oyuncu Armin Müller-Stahl’a verdi Yaşam Boyu Onur Ödülü’nü. Upuzun kariyerinde çok da kritik bir yer tutmayan bu filmde binlerce porseleni büyük bir titizlikle biriktiren Çek koleksiyoncu, Kaspar Joachim von Utz’u canlandırıyor usta oyuncu. Utz’un geçmiş ve bugününe gidip gelen anlatımıyla film, hem Çekoslovakya’nın artık hayalet gibi dolanan ihtişamından hem de diktatörlük altında yaşayan bireyin konumundan dem vuruyor. Takıntılı bir adama dair bu melankolik öykü tam bir karakter filmi. “Müzik Kutusu” (Music Box) ve “Avalon” gibi filmlerle uluslararası ün kazanan Armin Müller-Stahl burada da tüm acayıplıklarıyla bir karakterin içinde yeniden canlanıyor.

11 DE ANGEL VAN DOEL (DOEL’DE BİR MELEK) YÖNETMEN: TOM FASSAERT

Festivalin daha deneysel, kategori dışı, maceracı sinema örneklerine yer verdiği Forum’da oynadı bu belgesel. Ölümün gölgesinin asılı kaldığı bir kasabayı terk etmek istemeyen, sonuna kadar direnen 75 yaşındaki Emilienne’i izliyoruz. Siyah-beyaz ve şiir gibi akan bu film yok olmaya yüz tutmuş Doel kasabasına ve onun nesli tükenmiş sakinlerine odaklansa da geri planda küreselleşme ve onun getirdiği bürokratik meseleleri de görüyoruz. Antwerp’de uygulanacak büyük liman projesi için kurban edilen Doel’den koparılmak istemeyen inatçı Emilienne sonunda bu hayalet kasabada kedileriyle yapayalnız kalır. Mütevazı, matemli bir tonla sarılmışsa da “Doel’de Bir Melek”, arada mizahın girmesine de izin veriyor.

SALAKLAR SOFRASI

ORİJİNAL ADI Dinner For Schmucks

YÖNETMEN Jay Roach

OYUNCULAR Steve Carell, Paul Rudd,

Zach Galifianakis, Bruce Greenwood

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Paramount)

Bir Fransız
komedisi daha
orta karar bir
Hollywood komedisine
dönüştü!

FRANSIZ SİNEMASININ ERTEM EĞİLMEZ’İ GİBİ BİR ADAMDIR FRANCIS VEBER. GENİŞ kitleleri güldüren komedilere imza atmıştır. Çektiği/yazdığı komedilerin çoğu Hollywood’da hemen ‘yeniden çevrim’e alınmıştır. Mesela “Kuş Kafesi” olarak Hollywood’laştırılan ünlü “Çılgınlar Kulübü” (La Cage Aux Folles) filminin senaryosu onundur. Seyircinin oldukça ilgi gösterdiği Robin Williams’lı, Gerard Depardieu’lu komedi filmleri de mevcuttur. 1998 yapımı “Salaklar Sofrası” (Le Diner De Cons) adlı Cesar ödüllü Fransız komedisi, şimdi komedi sinemasının yaratıcı yönetmeni Jay Roach’un serbest uyarlaması eşliğinde karşımıza çıkıyor.

Kuşkusuz Roach’un üç başarılı “Austin Powers” filminde tutturduğu parodi mizahı ve giderek saçmalassa da “Zor Baba” (Meet The Parents) serisinde yenilediği sakarlıklar komedisi anlaşılan tükenmiş ki daha önce yaratılan ve hatta çeşitli ülkelerde benzerleri ve yeniden çekimleri yapılmış bir malzemeye bel bağlamış kendisi...

Roach kendilerini çoktan kanıtlamış iki SNL

komedyenini Steve Carell ve Paul Rudd’u ve bir de “Felekten Bir Gece”den (Hangover) sonra yıldızı iyice parlayan Zach Galifianakis’i kadrosuna alarak filmi Los Angeles’ın göbeğine uyarlamış. Ancak patronuna yaranmak için yeni tanıdığı bir ‘salak’ı alay edilsin diye kalabalık bir yemek davetine götüren adamın komedisi başka bir filme dönüşmüş adeta. Bu da ‘salak’ addedilen karakterin daha en baştan sevimli ve yetenekli biri olarak tanıtılması. Steve Carell kuşkusuz Amerikan sinemasının son dönem çıkardığı en önemli komedyenlerinden biri. Bu filmde finalde herkesi olduğu yerde şok eden ama film boyunca birbirinden acayip olaylara imza atan çok daha iyi bir ‘salak’ karakteri çıkarabilirdi ortaya. Senaryo buna izin vermemiş ne yazık ki...

Merakla beklenen büyük yemek sahneleri ise ‘bir an önce bitse’ dedirtecek kadar lezzetsiz... 🍴

Obsesif psikopat eski kızarkadaş rolünde filme enerji katan Lucy Punch filmin sürprizi...

Komik olması beklenen ama kötü yazılmış bir sahnede Zach Galifianakis bile çok sevimsiz olabiliyor...

SCOTT PILGRIM DÜNYAYA KARŞI

ORİJİNAL ADI Scott Pilgrim vs. The World

YÖNETMEN Edgar Wright

OYUNCULAR Michael Cera, Mary Elizabeth Winstead, Anna Kendrick, Kieran Culkin, Jason Schwartzman, Brandon Routh, Chris Evans

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Komedi sinemasının
taze seslerinden biri
olan Edgar Wright,
yine hedefi 12'den
vuruyor.

GENÇ İNGİLİZ YÖNETMEN EDGAR WRIGHT'IN SINEMASI İLK GÜNDEN BUGÜNE HEP yükselişte. "Zombilerin Şafağı"nda (Shaun Of The Dead) zombi filmlerinin tüm trüklerini alt alta dizip, bunların hepsini uçlara kadar taşıyarak parodiye dönüştüren yönetmen, "Sıkı Aynasızlar"da polisiye aksiyon filmlerinin neredeyse gelmiş geçmiş tüm klişelerini kullanarak ortaya eşsiz bir karışım çıkarmıştı.

"Scott Pilgrim Dünyaya Karşı" da bu eğilimin tepe noktasında. Hit TV dizisi "Spaced"dan beri popüler kültürle beslenen Edgar Wright sineması bu sefer çizgi romanları, kült filmleri, Playstation kültürünü, rock şarkılarını, televizyon dizilerini temel malzeme olarak kullanıp bilgisayar oyunlarının ve çizgi romanların şablonlarını ana malzeme haline getiriyor. Geri dönüşüm sinemasının en rafine örneklerinden biri bu.

Bu bir hikaye filmi değil. Bir üslup filmi. Sinemanın varabileceği teknik olanakları didikleyen bir yapım. Gerek kurgusunda gerek görselliğinde yepyeni, taptaze bir yaklaşımı var.

Hızlı bir film bu. Öykünün basitliği ve çizgi romansı absürtlüğü, Wright'ın baş döndüren süratteki yönetimi ve teknik esnetmeleriyle arka plana itiliyor. Wright konvansiyonel sinemanın dışına çıkmadan mümkün olan tüm taşkınlıkları yapmaya çalışıyor.

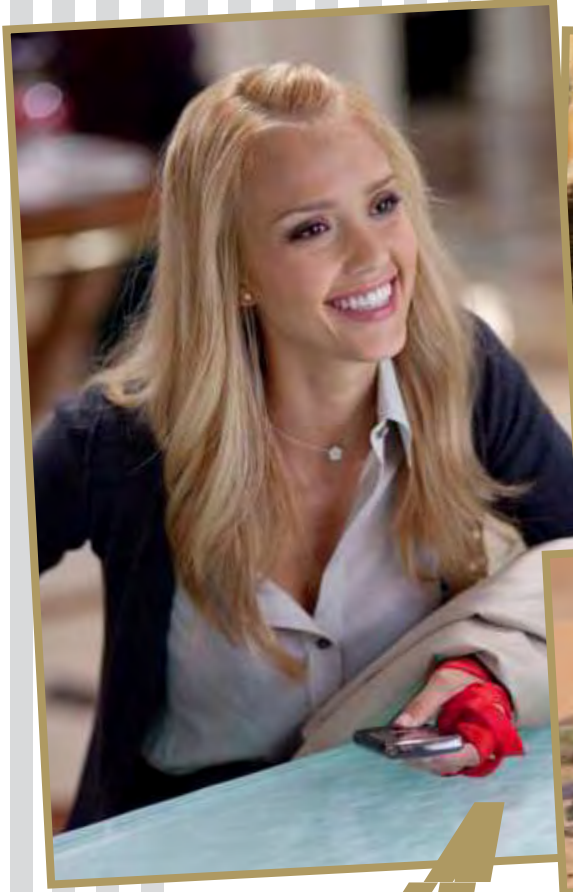
Bir çizgi romanın, çizgi roman dinamiklerine sadık kalınarak perdeye aktarılmaya çalışıldığı "Hulk" ve "Günah Şehri" (Sin City) gibi örneklerin yanına ekleniyor bu eser. Ardından daha önce başarılmamış bir şeyi başarıyor ve bilgisayar oyunu kavramını aşkın bir enerjiyle ve yaratıcılıkla beyazperdeye uyarlıyor. Nintendo'yla büyümüş kuşağın, Pac-Man, Super Mario Bros, Final Fight ve Mortal Kombat oynamış insanların filmi bu. Wright, "Seinfeld"dan "Karşınızda Spinal Tap"e (This Is Spinal Tap) sayısız referans daha ekleyerek seyircisini labirentvari bir popüler kültür alıntıları kütüphanesinde dolaştırıyor. [1]

Her bir kare seyirciyi görsel ve işitsel bir bombardımana tutuyor. Edgar Wright hiperaktif sinemanın ustalarından biri.

Japon ikizler gibi öyküyü durdurup efekte yüklenen bazı sahneler izleyiciyi yoruyor.

1 - En Kötü Film (Son Hava Bükücü)
Derginiz Arka Pencere, Türkiye'nin kötü performanslarını değerlendirip Altın Kestane'lerini dağıtırken, bu işte daha deneyimli olan Amerikalılar da Altın Ahududu'larını verdiler. Bizim de hiçbir itirazımızın olmadığı biçimde, M. Night Shymalan'ı 'en kötü senarist' ve 'en kötü yönetmen' ödüllerine taşıyan "Son Hava Bükücü" (The Last Airbender), aynı zamanda 'en kötü film' seçilmeyi de 'başardı'...

2 - En Kötü Erkek Oyuncu (Ashton Kutcher)

Kötü oyunculuğu tescilli isimlerden Ashton Kutcher, iki filmiyle birden 'en kötü erkek oyuncu' seçildi. "Sevgililer Günü"

(Valentine's Day) ve "Killers"daki (bizde gösterilmedi) 'performans kaybı'yla ödüle değer bulunan aktör, ekranlarda onu iyi kötü bir yerlere getiren "Punk'd"la yetinmiş olsaydı keşke!

3 - En Kötü Kadın Oyuncu (Sex And The City 2'nin kadınları)

Sen gel, altı sezon boyunca ekran aracılığıyla kadınları peşine tak, ondan sonra birbirinden beter iki sinema filmine dönüş! İlginç!!! "Sex And The City 2"nin dört kadın oyuncusu (ki ekranda ilah konumuna taşınmışlardı) Sarah Jessica Parker, Kim Cattrall, Kristin Davis ve Cynthia Nixon, 'bileklerinin hakkıyla' Altın Ahududu'nun sahibi oldular bu dalda.

4 - En Kötü Yardımcı Kadın Oyuncu (Jessica Alba)

'Tescil' konusunda sıkıntı yaşatmayan oyuncular arasında öne çıkanlardan biri olan Jessica Alba da, tıpkı kadraj arkadaşı Ashton Kutcher gibi ödüle ulaşmayı başardı "Sevgiler Günü"ndeki 'çaba'sıyla. Daha kötülerini bekliyoruz Jessica!

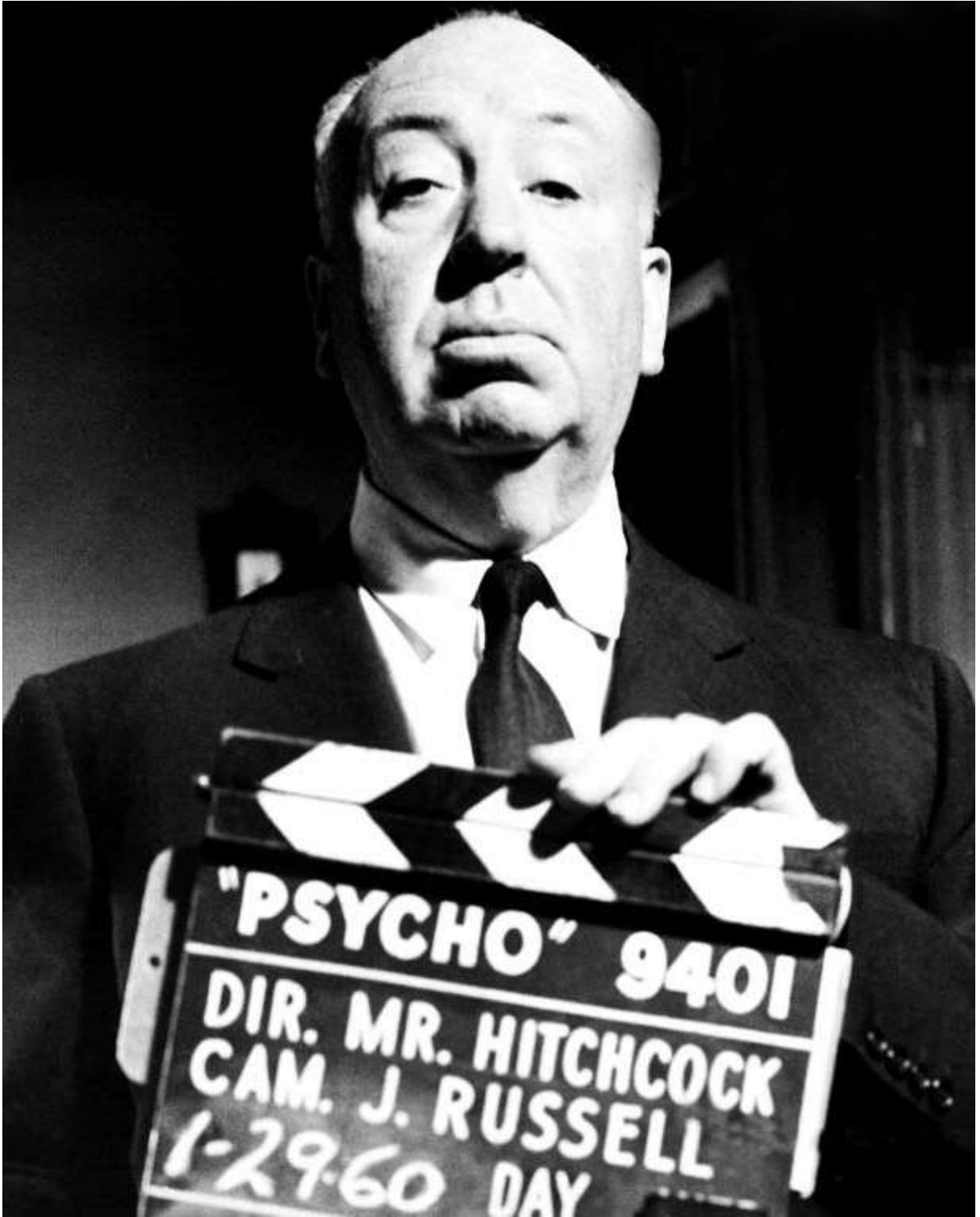
5 - En Kötü Yardımcı Erkek Oyuncu (Jackson Rathbone)

Altın Ahududu'ların bu yılki 'yıldız'ı "Son Hava Bükücü"ydü kuşkusuz. Shymalan'ın filmindeki herhangi bir oyuncuya bu ödül verilebilirdi, şaşırmazdık. Kismet Jackson Rathbone'aymı! Genç yaşında bir 'ödü' sahibi olmak da az şey değil hani!

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“ Serüvene dayalı bir dramada kahramanın bir amacı olmalıdır. İzleyici, karakterle özdeşleşmeli, onun hedefine ulaşmasında neredeyse yardımcı olmaya kalkmalıdır. ”

Alfred Hitchcock